

Az étterem látszólag tökéletes volt egy első randihoz. Az asztalokat ugyan fehér abroszok borították, de a berendezés többi része mégsem árasztotta magából a tömény romantikát. A kifüggesztett étlap elegendő olyan fogást tartalmazott, hogy a séf trendinek tűnjön, ám klasszikus ételekből sem volt hiány a konzervatívabb vendégek kedvéért. Az ajtón látható Zagat-jelzés, az étterem értékelése, megbízhatóságot sugallt. Szóval a hely egészében elegánsnak és kellemesnek tűnt, így reméltem, hogy engem is – mivel én ajánlottam az éttermet a találkához – hasonlóan pozitív színben tüntet majd fel. Igazából mindössze egyetlen dolog okozott problémát: ZÁRVA volt.

Udvariasan bekopogtattam az üvegajtón.

– Elnézést – próbáltam a hangommal is kicsit nyomatékosítani a kopogást.

A pultos, aki éppen a talpas poharakat törölgette, felnézett.

Rámutattam az órámra.

– A weboldaluk szerint fél ötkor nyitnak – artikuláltam.

A srác kikattintotta a zárat, majd kitárta előttem az ajtót.

– Te vagy az új lány? – kérdezte.

Hunyorítottam.

– Nem, a nevem Becky Fuller, és asztalfoglalásom van két főre fél ötre.

– Még meg se néztem a foglalásokat – válaszolta vállvonogatva. – Bejöhet, ha akar, de még minimum tíz perc, mire kész lesz az asztal.

Mögém pillantott, majd kérdően nézett rám.

– Hol a partnere?

Erre aztán felment bennem a pumpa. Talán nem nézi ki belőlem, hogy képes vagyok összehozni egy randit? Akár délután fél ötkor is?

– Nemsokára itt lesz. – Újból ránéztem az órámra. – Hiszen még csak... negyed öt van.

A pultos fiú önelégülten elvigyorodott.

– Ó, azt én tudom.

Talán flörtölni akart velem? Ha igen, nem túl ügyesen, bár én sem vagyok a téma szakértője. Ráadásul vártam valakire, így eléggé kínos volt az egész helyzet.

Bent a ruhafogas közelében egy ablak melletti asztalhoz ültem, és elővettem a BlackBerrymet.

– Hozhatok esetleg egy pohár bort? – kérdezte a fiú, a hangja szinte visszhangzott az üres étteremben.

Úgy gondoltam, biztosan ő a hely tulajaja, vagy legalábbis a menedzsere, különben mit keresne itt egyes-egyedül?

– Köszönöm, talán majd később – válaszoltam, miközben örült sebességgel pötyögtem a telefonom billentyűzetén.

Kis idő múlva megint megszólított.

– Bocs, de nem ismerhetjük mi egymást valahonnan?

Felnéztem. Nem hiszem, hogy találkoztunk volna. Viszonylag jó külsejű fickó, korombeli, talán pár évvel idősebb nálam. Észrevehetően kezdett kopaszodni, ezért a haját, ezt ellensúlyozandó, rövidre vágva hordta, ahogy mostanában divatos a kopaszodó férfiak körében.

Ez hírnek nem is hangzana rosszul: „Nem baj, ha tar.” Esetleg kicsit pozitívabb kicsengésű címmel. Meghívhatnánk kopasz hírességeket is, Bruce Willist, Vin Dieselt. Bár bulvár-hírekből volt éppen elég. Bárcsak komoly sztorikból lennének ilyen bőségesen ellátva.

– Becky Fuller! – derült fel. – Várj csak, nem a Fairleigh Dickinsonba jártál véletlenül?

Abbahagytam a pötyögést, és felnéztem rá.

– De igen.

– Én is – mondta, ám nekem még ekkor sem ugrott be.

– Ben Smith.

Még mindig semmi, ráadásul ilyen gyakori nevet ki jegyez meg? Talán randiztam is vele? Próbáltam dúsabb hajjal magam elé képzelni.

– Esetleg a fúmra jobban emlékezhetsz – folytatta Ben.

Aha, tehát egyáltalán *nem akart* flörtölni velem. A mindenit, hogy értelmezhettem ennyire félre a jeleket?! De béna vagyok! Vagy két hónapja foglalkoztunk a műsoromban az arcvaktsággal. Ez egy olyan betegség, amikor a beteg látja ugyan az arcokat, csak az arcok közötti különbségtétel nem sikerül neki; nem ismeri fel a saját gyermekét, férjét, vagy akár a tükörben saját magát. Nos, ebből kiindulva én valószínűleg flörtvaktságban szenvedek. Egyre kevésbé tartottam valószínűnek, hogy randiztam volna vele, bár már jó pár év eltelt a főiskola óta, ráadásul magamat ismerve nem lepne meg, ha néhány meleg fiú is lenne a listámon.

– Steve Jonesnak hívják.

Steve Jones és Ben Smith. Mennyire valószínűtlen... A hobokeni városi tanács összes tagját ismertem öt évre visszamenőleg, a BlackBerry telefonkönyvébe elmentettem valamilyeni felsőoktatási intézmény dékánjának a számát a Berkeley-től kezdve a William Patersonig. Minden egyes New Jersey-i sportoló teljesítményét fejből tudom az utolsó részeredményre lebontva az ezredfordulóig bezárólag. Amennyiben Steve Jones a felsorolt

csoportok valamelyikébe tartozott, akár ismerhettem is – különben biztos, hogy nem.

– Ha jól emlékszem, végül nem fejezted be a fősulit – folytatta Ben. – Mi történt?

Letettem a BlackBerryt, és elgondolkoztam, vajon jó ötlet-e megosztani az életem történetét egy étterem menedzserével, akivel véletlenül pont arra a főiskolára jártunk, amit én otthagytam félidőben. Nem szoktam hozzá, hogy engem interjúvoljanak.

Ekkor kinyílt az ajtó, és belépett a randipartnerem. Gyorsan betuszkoltam a BlackBerryt a kabátzsebembe, és felpattantam, hogy üdvözljem.

– Becky? – köszöntött mosolyogva.

Micsoda mosoly!

Győzedelmesen Benre vigyorogtam. „Na most mit szólsz? Mégiscsak létezik a partnerem.”

– Hosszú történet – mondtam még Bennek, mire ő kelleetlenül a kezébe vett két étlapot, és a helyünkre kísért minket. Miért is hagytam ott a Fairleigh-t? Egyszerűen kaptam egy jobb ajánlatot.

Hat perccel később ellenben már azon gondolkoztam, vajon nem lett volna-e jobb, ha mégis elfogadom a bort Bentől. Lévén 4:30, az étterem hivatalosan is kinyitott, így azt gondoltam, eljött az idő, hogy rendeljünk. Legalábbis szerettünk volna rendelni, ám a pincérnő valószínűleg épp az ebédjét fogyasztotta, és esze ágában sem volt velünk foglalkozni.

A BlackBerryt ráadásul a hat perc alatt nem kevesebb mint négy alkalommal jelzett, és minden erőmet össze kellett szednem, hogy meg bírjam állni, és ne nézzem meg. Igyekeztem arra koncentrálni, hogy némileg pótoljam az elegancia és a szórakoztatás hiányát, amivel a hely délután fél ötkor láthatóan nem szolgált. Ben Smith időközben eltűnt valahova, így legalább nem

éreztem, hogy muszáj lenne vele ködössé vált főiskolai napokról megemlékezni. Bár nagy valószínűséggel kevésbé lett volna megerőltető, mint az a beszélgetés, amit a velem szemben ülővel próbáltam – kevés sikerrel – folytatni.

– Remélem, nem gond, hogy ilyen korán találkoztunk – szabadkoztam, s közben próbáltam nem babrálni az evőeszközökkel. – Tudom, hogy nem a legideálisabb...

– Ó, nem probléma! – válaszolta. – Bár bevallom, még soha nem... vacsoráztam ilyen korán. Elég érdekes a társaság.

Ebben igaza volt. Az étterem egyik sarkában két nyolcvanéves próbálta kislabizálni az étlapot bifokális szemüvegei mögül, a másik végében pedig két pincér és egy asztalteszedő fiú fejezték be éppen az ebédjüket.

Erőltetetten elmosolyodtam.

– Foglalkozási ártalom. Ugyanis én a *Jó reggelt, New Jersey!*-nél dolgozom.

– A 9-es csatornánál, ugye? – kérdezett vissza. Mint kiderült, Jonnak hívták, ami furcsamód nem a Jonathan rövidítése volt. A találkát az alattam lakó szomszédom hozta össze. Egy irodában dolgoztak Jonnal, aki nemrég költözött a városba. Átlagos sztori.

– Igen, és nagyon korán kezdünk, ezért általában korábban fekszem, mint a bölcsődések.

(Miért nem John? Az én nevem Becky, nem pedig Beccie vagy Beki, vagy valami más hülyeség. Mióta az emberek elkezdték összevissza írni a nevüket, állandóan problémánk volt a sugógéppel. Persze a Jon egyértelmű, mint név, de akkor is...)

Ekkor megint rezegni kezdett a BlackBerry-m a kabátom zsebében. Tudom, hogy őrületségnek hangzik, de egyfajta hatodik érzéket fejlesztettem ki a rezgések milyenségével kapcsolatban – és ez most különösen „elszánt” volt.

– Ne haragudj, de muszáj! – Elővettem a telefont. – Tudod, épp a Ho-Ho-Kus-i szúnyoginvázióról csinálunk riportot...

Átfutottam az e-mailt, és elfintorodtam. Mégis mi a fenét gondol ez az Anna, mi vagyok én? A Wikipedia? Felpillantottam Jonra.

– A szúnyogok harapnak vagy csípnek? – kérdeztem.

– Nem tudom – válaszolt Jon. – De amikor ott éltem, biztos voltam benne, hogy a Ho-Ho-Kus-i szúnyogok minimum feketeöves harcművészek.

Cuki srác. Kifejezetten cuki. Ráadásul türelmes. Villámgyorsan válaszoltam az e-mailre – végül a „harapás” mellett döntöttem –, majd letettem a BlackBerryt az asztalra.

– Rendben, kész, megvagyok.

– Nos – kezdte Jon huncut tekintettel. – Éppen arról meséltél, hogy mikor szoktál ágyba bújni.

Ügyes. Nehezen, de megőriztem a hidegvéremet.

– Nos, eddig hajnali 5-kor kezdtük az adást, de nemrég felvásárolta a csatornát egy nagyobb cég, és úgy döntöttek, a Teleshop-reklámok helyére tesznek minket, mivel nagyjából ugyanannyi bevételt produkálunk, így egy ideje 4-kor kezdünk.”

– A mindenit!

Ekkor megint rezegni kezdett a BlackBerry az asztalon, kapálózva, mint valami elektromos csótány. Felvettem.

– Csak egy pillanat még... – kezdtem, mire Jon összevont szemöldökkel pillantott rám az étlap mögül. Tehát egyszer még belefért valahogy, de... – Oké, kikapcsolom – szabadkoztam.

Akartam is, de aztán megláttam a kijelzőt. A francba! Megint Anna az.

– Annyira sajnálom! – mentegőtöztem, miközben a telefon már a fülemben is volt. – Egy perc az egész. – Halló!

– Becky – Anna hangja szólalt meg idegesen a vonal másik oldalán. – Nem akarok zavarni, de nyugtass meg, hogy megkaptad a legutolsó e-mailemet.

– Igen, és a fickó megerősítette a holnapi anyagot – válaszoltam. – Elküldtem neked a kérdések listáját.

Jon az étlapot nézegette. Desszert? Máris? De hát még főételt sem rendeltünk!

– És van még valami más... – folytatta Anna.

– Igen, már elő is kerestettem a két évvel ezelőtti weehawkeni szúnyogállomány-vizsgálatot. *Demostmármennemkellszia!* – hadartam. – Ne felejtsd el a szúnyogirtó spray-t! – Letettem a telefont, visszafordultam Jonhoz, és bocsánatkérően rámosolyogtam:

– Tudom, mennyire idegesítő, amikor valaki folyton ezt csinálja. Gondolom, már mennél is. Ha akarod, fizethetünk!

– Én nem... – kezdte Jon.

– Csak tudod, ez egy 24 órás szakma, még így is, ennél a kis helyi csatornánál. Persze az egész nem egy nagy durranás, nem olyan, mint a *Today Show*. Ők a legjobbak.

– Én igazán... – mondta volna tovább Jon.

– Igen, nagyjából. Mi csak... mindegy is, még egyszer elnézést. Többet nem veszem fel.

Jon kételkedve nézett rám. A francba!

– Jó ez a hely, nem? – próbálkoztam. – A Matthewsra emlékeztem, Waldwickben. Kiskoromban mindig oda jártunk.

– Nem ismerős... – válaszolta Jon.

– Mindig belga palacsintát kértem – dőlt belőlem a szó. Egyszerűen nem bírtam abbahagyni. Nem elég, hogy flörtök vagyok, megszólalnom sem kellene. Nem véletlenül szerettem inkább a mikrofon és a kamera innenső oldalán maradni. – Aztán apukám meghalt, amikor kilencéves voltam, és öt évvel ezelőtt az anyukám Floridába költözött a visszérgyulladását kúrálni – a vér állítólag máshogy alvad Floridában...

Jon már meg se próbált közbeszólni, csak nézett; nyilvánvaló volt, hogy teljesen ledöbbenetette a fecsegésem – amit meg tudtam érteni.

– Szóval... – fejeztem be végre. – Te mivel foglalkozol?

Egy pillanatig habozott.

– Marketinges vagyok egy biztosítási cégnél.

– Értem – próbáltam némi lelkesedést mutatni. – Milyen... érdekes.

A BlackBerry eközben újra rákezdett, lassan, de biztosan rezgve közelített az asztal széle felé, végül már a levegőben volt, mikor elkaptam.

– Fuh, ez a főnököm! Ezt tényleg muszáj...

Jon újra az étlapot kezdte tanulmányozni.

– Akár... vissza is hívhatnám... később – próbálkoztam.

Jon megállt a „Szakácsunkról” oldalnál, ami nem más, mint az igazán unatkozó emberek utolsó mentsvára.

– Nem, dehogy, vedd csak fel – mondta.

– Komolyan? – kérdeztem vissza hálásan. – Az egész csak egy perc, ígérem!

Felálltam a székemből, és felvettem a telefonomat. Remélem, tényleg fontos, ugyanis Jon egyre türelmetlenebbnek tűnt.

– Csak annyit mondj, Becky – kezdte Oscar –, hogy végül elérted azt a vezérigazgatót?

Jonra pillantottam, aki most a céklasaláta és a grillezett retek között vacilláló nyolcvanéveseket figyelte. Biztosan irigyelte az őket körülvevő nyugalmas és meghitt légkört.

– Három üzenetet hagytam az ügyvédjénél – válaszoltam. – Ha most sem hív vissza, egyszerűen letáborozom az irodája előtt.

Mennyivel könnyebb volt a híreket intézni, mint a randikat...

Jon intett a pincérnek.

– Fizetni szeretnék!

...sokkal, sokkal könnyebb...

Amint az ébresztőóra megszólalt, azonnal kipattantak a szemeim – hajnali fél kettőkor! Egy újabb nap. Tapogatózva odanyúltam az öltözőszekrényem polcán álló tévé távirányítójáért: *Jó reggelt, CNN!*

Majd bekapcsoltam a polcon levő tévét – *Guten tag, MSNBC!* hallatszott –, végül, hogy semmiről ne maradjak le, a ruhásládán

nyugvó készüléket is: *Itt a FOX News! Ez az utolsó esélyed. Mutasd meg, hogy szeretsz, különben áttérek a C-SPAN-re. Nem viccelek!*

Amíg mostam a fogam, egyik szememmel a fogínyemre, a másikkal a fürdőszobatükörben jól látszódó tévére figyeltem. Micsoda unalmas, eseménytelen reggel! Remélem, a többi producernek sikerült kihoznia valamit abból a szúnyoginváziós sztoriból, főleg, miután ilyen szépen keresztbe tettek a Jonnal való randimnak.

Aki ráadásul egész helyes volt. A munkaidő-beosztásom miatt kész csodának számított, hogy olyasvalakivel találkoztam, aki nem kidobóember vagy újságkihordó. (Volt egyszer ugyan az a kedves pékfiú Hobokenből, de hét kilót szedtem fel, mialatt vele jártam. A főiskola óta nem ettem annyit.)

A CNN villogása friss híreket jelzett. Számban még a fogkefével hátrafordultam, hogy megtudjam a részleteket. Nézzük csak... autóbaleset Phoenixben? Hát ez nem fontos. Úgy látszik, Atlantában bármit leadnak a televízióban.

Felöltöztem, magamhoz vettem a számítógépetem tokostul, a táskámat, az edzőtáskámat, a másik sportszatyrot, amiben a félkész riportok dossziéit tartottam, végül a kabátomat. Miközben a kulcsot próbáltam beleügyeskedni a kulcslyukba, megérkezett a szomszédom, Jim, aki épp a beagle-mopsz keverék kutyáját vitte le egy hajnali sétára.

– Jó éjt, Jim! – szóltam oda, s közben széles ívben próbáltam kikerülni a fel-le szaladgáló kutyust.

– Jó reggelt, Becky – válaszolta.

Hát, így telnek a mindennapjaim. Vacsorarendevük délután négykor, lefekvés este nyolckor, kelés hajnali fél kettőkor, és máris készen állok arra, hogy fontos híreket közvetítsek a nagyvilág felé.

Legalábbis ilyen lenne a *tökéletes* nap. Többnyire azonban arról tudósítunk, hogy hol lehet a legjobb biocsirkét venni, és csak ritkán világrengető szenzációkról. De ki tudja eldönteni, hogy egy

edgewateri háziasszonynak melyik lehet a fontosabb? Nincs törvénybe foglalva, hogy a hírek kizárólag Jemennel és Észak-Koreával foglalkozhatnak.

A kocsiban szörföztem a rádiócsatornák között. Soft rock, reklám, keresztény betelefonálós műsor... na végre, a hírek. Időjárás, közlekedés kipipálva, már tegnap letudtam, várjunk csak... milyen ruhája is volt Kim Kardashiannak? Hmmm. Esetleg ebből kiügyeskedhetnek egy trend hírt? Á! Ilyesmitől van elég. Csak mondanának már valami szaftos hírt. *Gyerünk, NPR!*

Megálltam megvenni a napilapokat, majd beálltam a 9-es csatorna parkolójába.

Anna Garcia, a tárproducerem, aki egyben jó barátnőm is, azonnal megtalált, amint beértem. Reméltem, hogy nem ötlött ki további kérdéseket a szúnyogokkal kapcsolatban.

– Na? Hogy ment a randi? – támadott le.

Anna néhány évvel fiatalabb nálam, és naiv módon még mindig elhiszi, hogy egy vakrandiból akár örök szerelem is kerekedhet. Anna Garcíának, mondjuk, ez is benne volt a pakliban. Ez az angyalarcú lány a rövid, monogám kapcsolatok híve volt. Mióta ismerem, összesen egy hónapot nem tett ki, hogy szingli lett volna.

Esetleg tagadjam le az igazat, és találjak ki egy mesés sztorit a regénybe illő estémről? Vagy mondjam egyszerűen azt, hogy nagyon későn kerültem haza, mondjuk este 9-kor?

– Egész kellemes – válaszoltam. – Nagyon kedves volt. Teljesen, öö... egy hullámhosszon voltunk.

(Legalábbis, ameddig nem kezdtem el másodpercenként nézegetni a BlackBerrymet, mint valami mániákus.)

Anna kételkedve méregetett.

– Ugye nem nézegetted a BlackBerrydet másodpercenként, mint valami mániákus?

– Nézegettem – vallottam be. – De imádnivalóan csináltam.

Anna gúnyosan felnevetett. Jogos, ezt én se vettem volna be.